Никой вече не я поглеждаше. Стрина Дина си сирѣше сиренето въ нея и тя стана за смѣхъ на всички въ селото, защото Гризанъ и Гризанка не преставаха да разправятъ за горделивата тенджера, която не можеше единъ бобъ да сготви.

А гърнетата пакъ весело си клокочеха на огнището.

Вѣра Бояджиева Фолъ

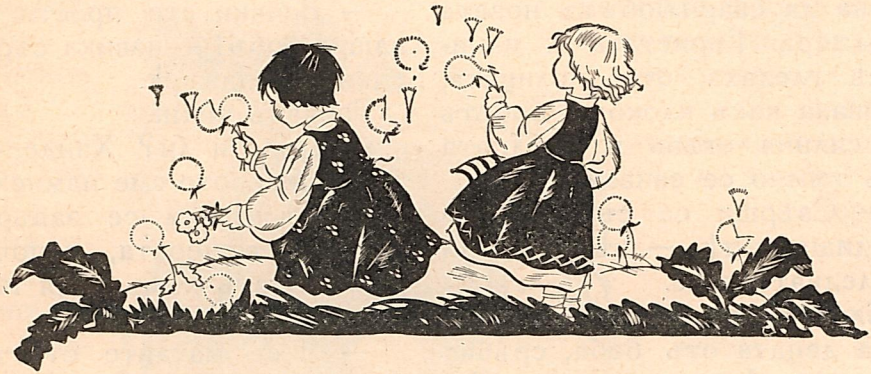

ГЛУХАРЧЕ

Подъ кичестия цъфналъ глогъ,
край нивата срѣдъ пъстъръ слогъ,
на Слънча златното дете,
глухарчето, се разцъвтѣ.
Засвѣти то като жълтица,
между зелената тревица,
а Слънчо съ радость на сърдцето
цѣлуваше му личицето.
Посърнаха отъ завистъ всички
край него братчета, сестрички:
разцъфналитѣ диви сливи,
сичецътъ, макътъ горделиви,
две шипки розовъ цвѣтъ навели
и репеятъ съ листа дебели.
— Защо го толкова обича? —
продума синьото метличе. —
Нали все негови деца
сме всички полски цвѣтица?
— Другари, не мислете много, —
обърна се къмъ всички глога, —
надъ галеното желто цвѣте
заслонъ отъ листи направете:
немилвано отъ слънчевъ зракъ,
то ще загине скоро въ мракъ.
— Това самъ репеятъ ще стори, —
синчецътъ тихо проговори.
Щомъ репеятъ листа разпери,
глухарчето се въ мракъ намѣри.
Отъ скръбь за Слънча то посърна,
въ бѣлъ пухъ се цѣлото превърна.
Следъ много мжки, теглила
разпери тихичко крила,
напустна нивата и слога
и литна радостно къмъ Бога.
Нагоре, бързо все нагоре
къмъ Слънча въ синитѣ простори.

Ст. Цанкова-Стоянова